

גליון 756
שנה ט"ז תשפ"ז

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

שמחת בית השואבה

אמרו מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו כיצד נערכה שמחה זו? במוצאי יום טוב ראשון של חג הסוכות היו יורדים לעזרת נשים ומתקנים שם תיקון גדול, כלומר עושים הכנות, מניחים קרשים שאפשר יהי' לעמוד עליהם וכו', ומנורות של זהב היו שם, וארבעה ספלים של זהב בראשיהם, וארבעה סולמות לכל אחד ואחד, וארבעה ילדים מפרחי כהונה ובידיהם כדים של שמן בגודל של מאה ועשרים לוג, והם מטילים שמן לכל ספל וספל, מבליא מכנסי הכהנים ואבנטיהם, היו עושים פתילות והיו מדליקים בהם, ולא היתה חצר בכל ירושלים שלא הי' בה אור מאורה של בית השואבה. חסידים ואנשי מעשה היו מרקדים לפני העם כאבוקות של אור שבידיהם, והיו אומרים לפנייהם דברי שירות ותשבחות, והלוויים היו מנגנים בכנורות ובנבלים ובמצלתים, ובחצוצרות וכלי נגינה אחרים, כשהם עומדים על חמש עשרה המעלות היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשים, כנגד חמשה עשר שיר המעלות שבתהלים, ושני כהנים היו עומדים בשער העליון היורד מעזרת ישראל לעזרת נשים, ושתי חצוצרות בידיהם, קרא התרנגול, תקעו והריעו ותקעו, הגיעו למעלה העשירית, תקעו והריעו ותקעו, הגיעו לעזרה, תקעו והריעו ותקעו, היו תוקעים והולכים עד שמגיעים לשער היוצא למזרח, הגיעו לשער היוצא למזרח, הפכו פניהם למערב ואמרו, אבותינו שהיו במקום הזה אחוריהם אל היכל ה' ופניהם קדמה, והמה משתחוים קדמה לשמש (יחזקאל ח') ואנו לי- ה עינינו, וכשהיו נפטרים זה מזה היו אומרים "יברכך ה' מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חיך וראה בנים לבניך שלום על ישראל".

פרשת השבוע

אור גדול של הסוכה שלא היו מסוגלין לסובלו

מסופר: כשהתקרב ובא חג הסוכות, היה הרה"ק רבי יעקב חזקיה מפאפא זיע"א בעל "ויגד יעקב" טורח בגופו בבנין הסוכה ובזיוויות כילד טיפס ועלה אל הגג לסכך אותה מתוך שמחה וצהלה, בכל משך ימי החג כמעט ולא יצא מן הסוכה גם תפילת מנחה ומעריב התפלל בה, אף את שיעוריו עם התלמידים לימד כאן, כי היה יקר בעיניו כל רגע ורגע שיכולים לשהות בסוכה כמוצא שלל רב. וראה בס' משפטי' ליעקב חלק א"ח סי' נ"ב שבירר השאלה במי שחשקה נפשו לקיים מצות סוכה בעין תדורו ממש, ויושב בה יומם ולילה, ורוצה שלא לילך להתפלל בביהכ"נ רק לאסוף מנין תוך סוכתו ולהתפלל, אם שפיר למיעבד הכי או דילמא עדיף לילך לביהכ"נ משום ברוב עם הדרת מלך, ואחרי שקלא ובריא בדברי הפוסקים קדמאי ובתראי, הסיק להלכה דמי שיושב בסוכה כל היום ותורתו אומנותו, י"ל דחשיב כביהמ"ד קבוע, ומצורף לזה מצות וקדושת הסוכה עדיף מברוב עם הדרת מלך. והיה מעשה בזמן שצוררי ישראל נשאו ראש ואימתם היתה על ראש היהודים, התפרצה כנופיית ערלים בלילה הראשון של החג אל סוכת הרבי בעל "ויגד יעקב", וביקשו להשתולל שמה ולפרוע פרעות כדרכם, ויהי כאשר פתחו את דלת הסוכה להיכנס פניהם, ראו פתאום אור גדול

שלא היו מסוגלין לסובלו, כך סיפרו אח"כ לעמיתיהם ונבהלו מאד עד כי נתבלבלו עשתונותיהם, ומיהרו לברוח מן הסוכה ולהימלט על נפשם, ויהי לפלא.

שמעתי בשם קדוש ה' איש אלוקים ר' לוי יצחק זצוק"ל מבארדיטשוב, כנודע שהוא היה תמיד דובר שלום ומליץ טוב על ישראל, שכשירד לפעמים גשם בחג הסוכות, היה אומר שזה סימן טוב וברכה לנו, כי כביכול השי"ת רוקק בפנינו כל ישלוט בנו עין הרע מהמתקנאים בנו המסתכלים עלינו בעינא בישא.

(שמע שלמה - קרלין)

א"ל ת'בואיני ר'גל ג'אזה

סיפר הרה"ק בעל השפע חיים מצאנו - קלויזענבורג זיע"א: עובדא ששמעתי מפי איש אחד שהיה נוכח אז בשלחנו של דו"ר הרה"ק משינאווא זיע"א, ודיבר אז בשמחה על אודות האתרוג המהודר שנודמן לו, ונענה אחד מהמסובין שהיה מבני משפחתו ואמר: האתרוג שלי יותר מהודר מן האתרוג של הרבי, ואמר לו דודי-זקני הק': האתרוג שלך פסול. מיהר הלה לביתו והביא את האתרוג שלו להראות את יפיו לעיני כל. וכשלקחו דו"ר ביד קדשו, הסיר תיכף ומיד את הפיטם והראה איך שהיתה מחוברת ונעוצה שם על ידי מחט, נענה הלה בהתפעלות: יגיד נא הרבי מנין ידע זאת? ענה דו"ר הק': הנה אתרוג הוא פרי עני, וכשראיתי את הגאות שנגרם לך ע"י האתרוג, ידעתי בבירור שהאתרוג פסול.

זמני השבת

זמני כניסת החג

ירושלים: 5:56 ת"א: 6:11

חג הסוכות

זמני יציאת החג

ירושלים: 7:06 ת"א 7:08 ר"ת: 7:44

אתרוג כשכר עבור תפילות הימים הנוראים

כמו שעון בכל שנה בימי הסליחות, היו תושבי 'סיניטע' פוגשים בדמותו של אותו אברך צעיר לימים בעל חתימת זקן קטן אדמוני ויפה מראה, עד שהללו היו אומרים בבדיחותא, אימתי מתחילים באמירת סליחות לכשיבוא האדמוני הלזה. האברך היה נשאר בעיירה כמעט חודש ימים עד לאחר חג הסוכות, או אז היה אורז חפציו, נפרד בידידות מפרויק'ה - אפרים בעל האכסניה, אצלו התאכסן ונעלם לדרכו, איש לא ידע מאין הוא ואנה פניו מועדות, מי הוא האיש ובמה הוא עוסק, הוא מצדו שתקנותו הייתה מרובה מדיבורו, ולא היה נכנס בשיח ושיח עם התושבים, רק זאת ידעו, ששמו ישראל בן אליעזר, זאת גילה כאשר נקרא לעלות לתורה באחד מביקוריו.

שנה אחת הגיע כהרגלו לאכסנייתו של פרויק'ה, שכר חדר והחל להתעסק בתורתו ובעבודתו מתוך אוירה רצינית של אלול. ערב ראש השנה, לפתע נודע לגבאי בית המדרש הגדול של סיניטע, כי החזן הקבוע נפל למשכב. הוא שוכב במיטתו, חומו גבוה, קולו צרוד וכמעט לא נשמע, ברי היה לכולם שבמצבו זה אינו יכול לשמש כשליחם של עמך בית ישראל. בלבול ומבוכה אחזו בגבאי בית הכנסת, מעולם לא עמדו בפני שוקת שבורה שכזו, החזן חולה ותחליף אין, כשהמבוכה הלכה והעצימה, ניגש פרויק'ה בעל האכסניה אל הגבאים וגילה את אוזנם, ישראל'ק הצעיר המתאכסן בביתו, מוכר לי כאיש ישר וכשר, את קולו גם שמעתי, קול ערב ונעים, לו נדמה שהוא יכול להיות שליח הציבור שלנו. הביטו הגבאים אלו באלו, לא דבר קל הוא לשלוח לפני העמוד שלוחם של כלל ישראל, יהודי שאין יודעים פשרו ומהותו, פרויק'ה שנהנה מהרעיון שהעלה, דחק בהם, עצתי לכם שתגישוהו קודם להתפלל תפלת ערבית של חג, ונשמע אם אכן קולו ערב, והיה אם ימצא חן בעיני הקהל, ייגש גם למחרת לתפילת המוספים.

נשאה ההצעה חן בעיני הגבאים, והרכיבו משלחת מכובדת שפנתה לישראל'ק האברך להפציר בו כי ייגש לפני העמוד. הביט בהם הצעיר במבט זך וטהור, חכך קלות בדעתו, והסכים בניע ראש. תפילת ערבית שכזאת לא שמעו תושבי סיניטע שנים רבות, קולו של האברך היה נעים ורך, מתחנן ומפציר על נקלה כבש את לב כולם, לא רק קולו ומנגינותיו כבשו את הקהל, היה בתפילתו משהו נוסף שגרם לכולם התעוררות פנימית עמוקה, לאיש מהם לא היה ספק, כי הם רוצים שגם למחרת יהיה שליחם הנאמן לפני היושב במרומים. כשהציעו לפניו את הדבר נענע ראשו קלות, כשפניו מאירות באור עילאי, בפעם הראשונה הבינו כולם כי האברך האדמוני הלז הנו מורם מעם. ואכן לשיא הגיע הקהל בתפילת המוסף שלמחרת, כאשר ישראל'ק העלה אותם לפסגות גבוהות שכמותם טרם ידעו, חוויה רוחנית כבירה טלטלה את כולם במשך אותן שעות וקולו המתחנן והמתחטא התנגן בלבם עוד שעות ארוכות.

בעשרת ימי תשובה קם החזן הקבוע ממיטתו, והוא נכון ונמרץ לגשת לפני העמוד כמנהגו מימים ימימה. אלא שדא עקא, לאחר שטעמו כי טוב, איש מבעלי הבתים לא רצה עוד בתפילתו, הכול חפצו לראות את האברך עומד ליד העמוד, ומגיש תפילותיהם לפני כיסא בעל הרחמים ביום הדין הגדול והנורא בהמליצו טוב עליהם. ובכל זאת הבינו היטב כי אי אפשר לדחות אוו החזן הקבוע בדברים של מה בכך.

לאחר התייעצויות קדחתניות החליטו ביניהם לשאול דווקא את פי האורח הצעיר, שלימים התפרסם בכל קצוות הארץ ונודע בכינויו הבעל שם טוב הקדוש ויע"א. הם ידעו כי הוא אינו עוד אחד מהארחי פרחי הנודדים ממקום למקום, וכי הוא אדם מורם מעם, הוא בחכמתו בוודאי יידע את אשר לעשות. כשהציגו לפניו את העניין נענה בפשטות, עצתי שתאמרו לחזן הקבוע, כי תיתנו לו שכרו הקצוב כמו בכל שנה, והציעו לו לבקש ממני להתפלל במקומו, שכן הוא עצמו יודע שעדיין לא שב לאיתנו לגמרי. כך אכן היה, החזן הקבוע הסכים להצעה והוא עצמו פנה לאברך הצעיר וביקשו למלא מקומו, שכן הוא חש עדיין שאינו במיטבו, וקשה עליו השירה והחזנות.

את אותו יום כיפורים לא שכחו תושבי סיניטע עוד שנים רבות. למחרת יום הכיפורים, הגיעו נציגי הגבאים ובעלי הבתים אל מקום אכסנייתו של ישראל הצעיר, כדי להודות לו על תפילותיו. קיבלם הלה בחביבות ובמאור פנים, ושמע את דברי תודתם, כשסיימו שאל אף הוא מצדו ומה בנוגע למשכורת? הביטו הגבאים זה בזה, לא סוכם עמו מראש על תשלום כלשהו, אולם הבינו כי בקשתו אכן במקומה. נקוב שכר וניתנה לך, השיבו לו. אין רצוני במעות כלשהן, רצוני רק שתקנו למעני אתרוג מהודר ויפה שיהא ראוי לברכה.

אכן נגולה מעל לבם של הגבאים, הם יצאו בזול מכפי שחשבו, נשתדל בכל דרך לקנות עבורכם אתרוג מהודר, השיבו ולא ידעו מה מצפה להם. באותה שנה לא קל היה למצוא אתרוגים, ועל אחת כמה לא אתרוגים יפים ומהודרים, בכל העיירות והכפרים שמסביב לסיניטע לא היה בנמצא אף לא אתרוג בודד, אפילו לא כזה שהוא כשר בדיעבד.

את שלושת המינים האחרים השיגו על נקלה, אולם היפה והבולט שביניהם האתרוג, אין. פרנסי קהילת סיניטע רצו לעמוד בהבטחתם, ומיהרו לשלוח שלוחים לערים רחוקות ומרכוזיות יותר, כדי לדרוש אחר אתרוג מהודר. הם ציידו את השלוחים בסכום כסף גדול, כדי שיוכלו לשלם בעד האתרוג כל מחיר שיידרש, אולם חיפושיהם של השלוחים העלו חרס, לא היה אף לא אתרוג אחד לרפואה.

הגיע ערב חג הסוכות, ישראל'ק יושב באכסנייתו של פרויק'ה, מתכונן בסילודין לחג הממשמש ובא, והוא דואג ומיצר, טרם נמצא אתרוג ראוי לברכה, כמו גזירת שמיים נגזרה למנוע ממנו לברך על ארבעת המינים.

משל ונמשל

ולקחתם לכם ביום הראשון

מעשה המובא במדרש: במדינה שהצטבר לה חוב גדול של מס למלך, שלח המלך כמה פעמים לגבותו, אך הם לא שלמו, כי היה החוב גדול. מה עשה המלך? אמר לבני פלטרין שלו: עמדו ונלך אליהם. עד שהם הולכים כברת דרך, שמעו זאת בני המדינה. מה עשו? התחילו גדולי המדינה יוצאים לקראת המלך, אמר להם מי אתם, אמרו לו בני מדינה פלונית אנו, אמר להם ומה אתם מבקשים, אמרו לו בבקשה ממך עשה עמנו חסד לפנים משורת הדין למחול לנו על החוב, כי אין בידנו מה ליתן. אמר להם: בשבילכם אני מוותר לכם על שליש מהחוב. המשיך המלך בדרך, והנה יצאו חיילי המדינה לקדמו, אמר להם מי אתם, אמרו לו בני המדינה פלונית, אנא אין לנו לשלם, בבקשה ממך תרחם עלינו, אמר להם: בשבילכם אני מניח עוד שליש. עד שהוא מהלך עוד, יצאו כל בני המדינה אליו גדולים וקטנים, אמר להם מה אתם מבקשים, אמרו לו: אדונו המלך, אין לנו כוח ליתן מה שאנו חייבים לך, אמר להם: בשבילכם אני מניח הכל, אבל מכאן ואילך חשבון חדש הוא.

כך הוא הנמשל:

המלך – זה מלך מלכי המלכים הקב"ה ישתבח שמו, בני המדינה אלו ישראל שעשו עוונות במשך השנה. בערב ראש השנה החסידיים מתענים, והקב"ה מוחל שליש מעוונותינו, ומראש השנה ועד יום הכפורים, הבינונים מתענים והקב"ה מוחל עוד שליש מעוונותינו. וביום הכיפורים כל ישראל מתענים ומבקשים רחמים אנשים ונשים וטף, והקב"ה מוחל לנו הכל, שנאמר "כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'", מה ישראל עושים, נוטלים לולביהם ביו"ט ראשון של סוכות, ומהללים ומקלסים לפני הקב"ה, והקב"ה מתרצה להם ומוחל להם, ואומר להם: הרי ויתרתי לכם את כל עונותיכם אבל מעכשיו הוא ראש חשבון, לכן כתוב: "ולקחתם לכם ביום הראשון" – ראשון לחשבון עונות...

(מדרש תנחומא פרשת אמור)

נדבת הר' דוד משה שמואל

לע"נ אביו הר"ר יוסף ב"ר זאב ז"ל

ואחיו הר"ר מרדכי ב"ר יוסף ז"ל

נלב"ע ט"ו תשרי תנצב"ה

בצערו הגדול אף נמנע מללכת ולהתפלל בבית הכנסת תפילת מנחה של ערב חג, הגבאים מצידם התביישו להיראות בפניו לאחר שלא הצליחו למלא את בקשתו, סבר פניו המחויך של ישראל נעלם, וענת דאגה ריחפה עליו, הוא התהלך בחדרו אנה ואנה דואג ומיצר.

דפיקה גסה נשמעה לפתע על דלת האכסניה של פרויקה, מבלי להמתין לתשובה, נפתחה הדלת, ובפסח עמד איכר גבה קומה, חבוש בכובע איכרים רוסי, וקולו גס ומחוספס. הוא התיישב באחד הכיסאות הפנויים, הניח צרורו על השולחן וככך ידיו זו בזו, הא ביקש מפרויקה להגיש לו צלחת מהבילה "אח" נאנח בהנאה. פרויקה גש הנה, קרא לבעל הבית בסבר של עליצות. ראה איזה פרי יפה מצאתי היום, תוך כדי דיבור פתח את חבילתו, ושלף ממנו אתרוג צהוב, יפה ומרשים בהדרו. יודע אני כי אתם משתמשים בפרי כזה ליום חגכם. כבר מרחוק קלט פרויקה במה מדובר, באדישות מעושה ניגש לשולחנו של האיכר, לקח את הפרי הנאה ובחנו, לשמחתו לא היתה גבול, הוא שראה בצערו העמוק של אורחו, שכעת אחרי תפילתו בימים הנוראים, היה אצלו אורח של כבוד, ידע כמה ישמח הלה באתרוג הלזה. אכן פרי יפה הוא זה, ונוכל להשתמש בו בחג, הסכים פרויקה ושאל, כמה תרצה בעדו? האיכר נקב בסכום, ופרויקה נתרצה ושילם מיד את הסכום הנקוב. תיכף נכנס פרויקה לחדרו של אורחו, ומבלי אומר הושיט לו את האתרוג הנאה שהגיע זה עתה, כמו משמיים.

בבת אחת נדמה החדר כאילו התרחב וגבה לאין שיעור, עיניו של ישראל האברך נצצו בשמחה של מצוה, נראה היה שעוד רגע קט הוא ייצא במחול של מצוה, ואילו נחפו היה לבית הכנסת, היה מביט באתרוג עוד שעות ארוכות. למחרת הגיעו כל אנשי העיר לאכסנייתו של פרויקה ובדחילו ורחימו קבלו את האתרוג עם שלושת המינים הנוספים מידו של האברך.

רבים העלו את ההשערה, כי לא היה זה אלא אליהו הנביא וזכור לטוב, שטרח להביא אתרוג יפה ומהודר לישראלים הצדיק. מיד לאחר חג הסוכות, ארזו ישראל את צרורו, וכמו תמיד נפרד מעם מארחו ופנה אל הכפר קשיליוויץ, שם המשיך להסתיר את גדלותו הכבירה, עד אותו יום בו נתגלה אורו הבהיר, ומאו נודע בפי כל כרבי ישראל בעל שם טוב הקדוש זיע"א.

צ'ין אדם לחברו

לא התביישתי בפשוטי העם

הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א היה מזמין אליו אל הסוכה אנשים פשוטים מאד. כששאלוהו פעם לטעם הדבר, מפני מה נראה לו לשבת בסוכה דוקא עם פשוטי עם כאלה? השיב הצדיק סניגורן של ישראל: לעתיד לבוא כשיזמינו את כל הצדיקים להיכנס אל סוכת עורו של לוי, ואני לוי יצחק גם אני יהיה לי חשק להיכנס אל אותה סוכה, הרי בודאי יעכב אותי מלאך בכניסה, וישאל בבכע איך אתה מעז להידחק כאן בין צדיקים וגדולי עולם? ואומר לו על כך: אל סוכתי נתתי גם כן להיכנס לאנשים פשוטים, וכלל לא התביישתי בהם.

כבודו של אדם שווה כל הון שבעולם

מסופר על הרה"ק רבי יצחק אלחנן ספקטור מקובנא זיע"א, שיצא פעם מביתו בליווי אחד העסקנים, כדי להתרים נגידי העיר עבור בעל בית בן טובים שירד מנכסיו, משום שאותו אדם היה ידוע בעיר ומכובד בין הבריות, גמרו ביניהם להעלים את שמו מן התורמים. תוך כדי הליכתם נכנסו לעשיר אחד שמובטחים היו בו שייתן להם נדבה הגונה, קיבלם העשיר בסבר פנים יפות, הכניסם לטרקלין ושאל למטרת בואם, שחו לו את הענין, נכנסה בעשיר רוח סקרנות והחל לחקור מיהו הנצרך? השיב הרב אין אנו יכולים לגלות, אדם חשוב שירד מנכסיו הוא ומצווה עלינו להחזיק בו ולהקימו. הרה"ק העשיר ואמר: רבי, הריני מנדב עשרים וחמישה רובל לצדקה זו, ובלבד שיאמר לי לשם מי היא. העסקן תלה עיניו ברב כמהסס ואומר עשרים וחמישה רובל אינם דבר של מה בכך,

אולם הרב פסק את פסקו אין אנו יכולים לגלות. ראה העשיר שהרב עומד בדעתו, המשיך ואמר: רבי הריני נותן חמישים רובל ובלבד... הרב ממשיך ועומד בשלו, אני לא אגלה, כבודן של בריות יקר מאוד בעיניי ולא אמירנו בכל מחיר. רבי הריני נותן מאה רובל. כאן פצה העסקן פיו ופנה אל הרב, רבי אולי נוכל לגלות שמו של פלוגי, בתנאי שהלה יבטיח לנו בהבטחה גמורה שלא יגלה לשום אדם בשום פנים, הרי מאה רובל לפנינו, כמה טרחות נטרע ועל כמה פתחים נחור עד שנאסוף סכום שכזה, ר' יצחק אלחנן אינו זו מדעתו ופנה שוב לעשיר: אל תפציר בנו, אף אם תתן לי את כל הון ביתך לא אגלה, כבודו של אדם שווה כל הון שבעולם. כיוון ששמע העשיר עד היכן הדברים מגיעים, ביקש את סליחת העסקן והכניס את הרב לחדר פנימי, עתה נפתרה התעלומה, כאן שפך העשיר את לבו לפני הרב וגילה לו כי שעתו דחוקה עליו הוא, הולך ויורד מיום ליום ואינו יודע מאין תבוא הישועה, זה כמה זמן רצה להיכנס אל הרב לשפוך שיחו ולבקש עצה ותושיה, אלא שחושש היה שמא יודע הדבר בין הבריות בהיות בית הרב פתוח לכול, ברם עתה שנכח עד כמה זהיר הרב בשמירת סוד, הריהו מפיל תחינתו לפניו שיעמוד לו בשעת דוחקו וימציא לו פדות והצלה.

הצדקה הוא הנוי סוכה

בערב סוכות היה הרה"ק רבי חיים מצאנז זיע"א מחלק הרבה צדקה יותר מהרגיל, פעם בערב סוכות אמר כי הוא צריך אלפיים רובל, הלכו בניו ולוו אצל הגבירים אלפיים רובל והביאו לאביהם, אשר חילק אותם מיד לעניים, בליל החג נכנס לסוכה ואמר: העולם נוהגים לייפות ולנאות את הסוכה בכל מיני פאר והדר, ואנכי, הצדקה - זהו הנוי סוכה שלי, הוא פארה והוא הדרה של הסוכה.

תלולא דצדקיא

שבת קודש ט"ו תשרי יעקב אבינו

הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא ב"ר ישכר בער (תרנ"ו)

יום ראשון ט"ז תשרי

הרה"ק רבי שמעון מירוסלב ב"ר ישראל (תרנ"ו)
הרה"ק רבי צבי הירש ב"ר שלמה שפירא (דרכי תשובה - תרע"ו)

יום שלישי י"ח תשרי

הרה"ק רבי משולם איגרא ב"ר שמשון (אב"ד פרעסבורג - תקס"ב)
הרה"ק רבי נחמן ב"ר שמחה מברסלב (תקע"א)

יום רביעי י"ט תשרי

הרה"ק רבי אליהו ב"ר שלמה ולמן (הגאון מוילנא - תקנ"ח)
הרה"ק רבי יעקב יצחק ב"ר אשר (היהודי הקדוש - תקע"ד)

הרה"ק רבי אליעזר (יחזקאל) ב"ר יצחק פאפו (פלא יועץ - תקפ"ד)

הרה"ק רבי יצחק אייזיק מלענטשנא (תלמיד החוזה הק" - תקפ"ט)

יום חמישי כ' תשרי

הרה"ק רבי אברהם יהושע העשל ב"ר יעקב (רבי העשל מקראקא - תכ"ד)

יום שישי כ"א תשרי

הרה"ק רבי מנחם מענדל ב"ר אליעזר מפרימישלאן (תלמיד הבעש"ט - תקל"א)
הרה"ק רבי דוד משה מטשורטקוב ב"ר ישראל מרוזין (תרס"ד)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נטילאל הכהן רביטבין שליט"א
מדרש "בם אג"א אורח" רפרש"ס יוסף הדרש" על המצוות.

לימוד בסוכה

א) כל שבעת הימים לומד בתוך הסוכה, ואם רוצה ללמוד בעיון וקשה לו להתרכז בסוכה, או שבסוכה קר לו ומצטער לישב שם, ילמד בביתו, והכל לפי הענין, ואם יש לו טורח רב להביא ספרים הרבה ללמודו בסוכה, אפשר דפטור ללמוד בסוכה, אולם אם יש לו מקום בסוכה להניח שם לכל החג את ספריו שרוצה ללמוד בהם בסוכות, חייב ללמוד בסוכה. (שו"ע אורח סימן תרל"ט סעיף ד', ומגן אברהם ס"ק י"ג, ומשנה ברורה ס"ק כ"ט)
ב) קדושת הסוכה גדולה מאד, ולכן ראוי למעט בה דיבורי חול, וידבר בה רק קדושה ותורה, וכל שכן שיהיה זהיר מלדבר שם לשון הרע ורכילות, ושאר דיבורים אסורים, ומכל מקום כשהוא צריך לדבר מענייני עסק אין לו לצאת מהסוכה בשביל זה, דבישבתו שם אף בעת דיבורו, הוא מקיים מצות ישיבה בסוכה. (משנה ברורה שם ס"ק ב', ושער הציון ס"ק ד')

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

לע"נ

מרת פייגא מלכה שיינברגר ע"ה

ב"ר יהודה לייב זצ"ל

נלב"ע י"ד תשרי תנצב"ה